

UMBRELA LUI IONA

Să îl urmăm pe Iona
în aventurile lui extraordinare

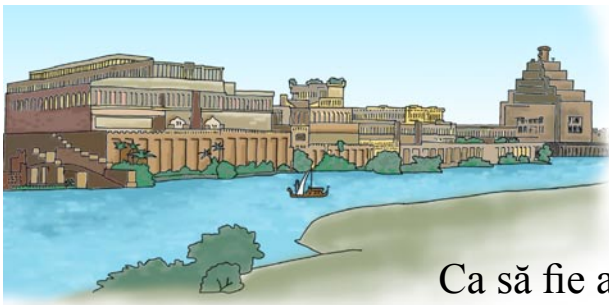
Intro țară numită Israel, care nu este foarte departe de țara noastră, a trăit în urmă cu 2800 de ani un om care se numea Iona. El era un

profet. Aceasta înseamnă că uneori

Dumnezeu vorbea cu Iona și Iona trebuia să spună altor oameni ce i-a zis Dumnezeu lui.

Țara în care locuia Iona era săracă și oamenii din ea erau necăjiți pentru că alte țări trimiteau armate puternice care îi atacau și le luau lucrurile și mâncarea, iar pe mulți oameni îi omorau. Lui Dumnezeu I-a părut rău de ei și i-a spus lui Iona că îi va ajuta. În timpul împăratului Ieroboam al doilea, în Israel a fost pace și poporul a lucrat și s-a bucurat de roade.

Cea mai puternică țară de atunci era Asiria. Capitala Asiriei era orașul Ninive. Aici locuia împăratul și cei mai bogați oameni din țară. Orașul era foarte mare și avea multe clădiri și grădini frumoase.

Ca să fie apărat mai bine, în jurul orașului era construit un zid foarte înalt și foarte gros.

Oamenii care locuiau acolo erau răi. Ei făceau orice ca să fie mai bogați și nu aveau milă de alți oameni. Soldații asirieni au cucerit multe țări și au omorât mulți oameni pentru ca să le ia bogățiile. Răutatea lor a fost atât de mare încât Dumnezeu S-a hotărât să-i pedepsească. Dar au vrut să le atragă atenția mai înainte de a-i distruge. Poate, de frică, se vor schimba. Așa că Dumnezeu i-a spus lui Iona să meargă în orașul Ninive și să le spună oamenilor că Dumnezeu vrea să-i pedepsească pentru răutatea lor.

Numai că Iona știa cât de răi erau acești oameni și i-a fost frică să meargă la ei. El nu s-a gândit că Dumnezeu poate să-l păzească și să-l scape. Dar Iona știa că, dacă Dumnezeu i-a spus să facă ceva, trebuia să facă întocmai.

Cum să scape din încurcătură?

I-a venit ideea să plece undeva departe, în cel mai îndepărtat oraș, care se afla dincolo de Marea Mediterană. Credea că Dumnezeu nu îl va mai vedea acolo. Orașul acesta îndepărtat se numea Tars.

Iona a plecat de acasă și a mers în orașul Iafò care era lângă Marea Mediterană. Acolo, chiar atunci era o corabie gata de plecare spre orașul unde voia Iona să ajungă.

Și-a cumpărat biletul de călătorie și s-a urcat în corabie, bucuros că nu trebuie să mai aștepte zile întregi, pentru că nu pleca în fiecare zi o corabie spre un loc atât de îndepărtat.

Corabia în care se afla Iona a plecat. Dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic și a început o mare furtună.

Corabia era în mare pericol să se rupă din cauza valurilor și să se scufunde. Corăbierilor le-a fost frică. S-au rugat fiecare la dumnezeul lui și au aruncat o parte din lucrurile de pe corabie în apă ca să facă mai ușoară corabia. Iona în loc să-i ajute, s-a culcat și a dormit dus. Unul dintre corăbieri l-a văzut și l-a trezit. Foarte mirat i-a zis:

— Ce dormi? Scoală-te și roagă-te la Dumnezeuul tău! Poate nu vom pieri!

Iona nu s-a rugat pentru că el voia să se ascundă de Dumnezeu. Le-a spus corăbierilor cine este și că fugea de Fața Domnului.

Marea era din ce în ce mai înfuriată și oamenii tot mai înspăimântați. Ei i-au zis lui Iona:

— Ce să facem ca să se potolească marea?

Iona le-a răspuns:

— Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști! Căci știu că din vina mea vine peste voi această furtună!

Oamenii nu au vrut să-l arunce pe Iona în apă și au încercat să vâslească pentru ca să ajungă la mal, dar nu puteau. Până la urmă, ca să scape ei, l-au aruncat pe Iona în mare. Imediat furtuna s-a oprit. Pe oamenii aceia i-a apucat

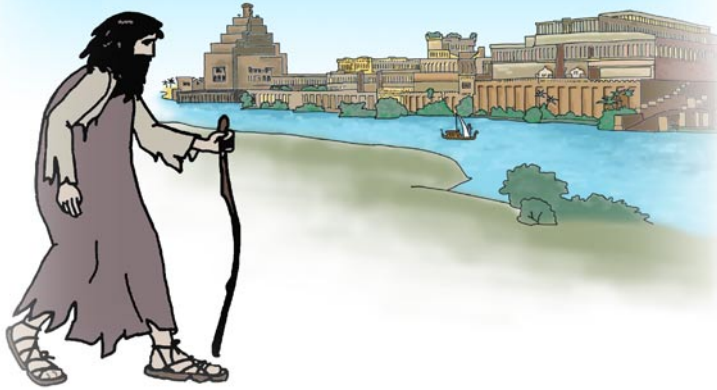

o mare frică de Domnul, astfel că au făcut multe promisiuni și cum marea era liniștită au plecat mai departe.

După ce a fost aruncat din corabie, Iona s-a scufundat destul de repede, dar Domnul a trimis un pește mare care l-a înghițit. În burta peștelui era întuneric, dar era și puțin aer așa că Iona putea să respire. Acolo i s-a făcut frică și i-a părut rău că nu l-a ascultat pe Dumnezeu. Credea că va muri în burta peștelui. Știa că Dumnezeu poate să îl scape și s-a

rugat Domnului. După trei zile și trei nopți, Domnul a vorbit peștelui și peștele a vărsat pe Iona pe pământ.

Când s-a văzut Iona la lumina soarelui, I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru viața pe care a mai primit-o. Nu l-a mai refuzat pe Dumnezeu

când i-a spus iar să meargă la Ninive.

Iona s-a sculat și s-a dus. A intrat în oraș și a mers o zi întreagă strigând:

— Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită!

Când au auzit oamenii ce striga Iona, au știut că este pedeapsa lui Dumnezeu și le-a fost frică. Au știut păcatele pe care le-au făcut până atunci. Chiar și hainele lor frumoase le-au dat jos și s-au îmbrăcat cu

saci și nu au mai mâncat bunătăți ci au început un post.

Împăratul a auzit ce făceau oamenii din oraș. A crezut și el în Dumnezeu și n-a mai stat pe tronul său de aur. Și-a schimbat hainele de împărat și s-a îmbrăcat cu un sac și a șezut în cenușă. Apoi a dat poruncă pentru toți

oamenii și animalele din oraș să nu mănânce, să nu bea, să se întoarcă de la calea lor rea și să se roage lui Dumnezeu. Împăratul a zis:

— Poate că Dumnezeu Își va opri mânia aprinsă și nu vom pieri!

Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor rea și i-a iertat. Atunci Iona s-a supărat foarte tare. A ieșit din oraș dar nu a plecat acasă. Voia să stea acolo aproape patruzeci de zile să vadă ce se va întâmpla.

Pentru că era foarte cald, și-a făcut un umbrar. Nu i-a reușit prea bine, așa că îl ardea soarele foarte tare. Iona suferea mult, dar era atât de supărat încât nu a vrut să plece de acolo nici dacă ar fi murit.

Dumnezeu îl iubea pe Iona. A făcut să crească un curcubete, care s-a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui și să-i

facă să-i treacă mânia. Iona s-a bucurat mult de curcubetele acesta. După ce a stat o zi la umbră era sigur că va rezista încă multe zile acolo. Numai că Dumnezeu nu voia să-l lase acolo pe Iona.

În ziua următoare, Dumnezeu a trimis un vierme, care a înțepat curcubetele, și curcubetele s-a uscat. Nici atunci Iona nu s-a ridicat să plece. Dumnezeu a făcut să sufle un vânt și mai cald. Iona se simțea foarte rău dar tot era supărat.

Atunci Dumnezeu a vorbit direct cu el și i-a spus:

— Ție îți pare rău de curcubetele acesta pentru care nu ai muncit, nu te-ai oboșit să-l faci să crească. Mie să nu-Mi fie milă de o sută douăzeci de mii de oameni?

Povestea se oprește aici fără să știm ce a răspuns Iona.

Fiindcă Dumnezeu i-a vorbit așa de frumos, Iona și-a adus aminte de bunătatea Lui, cum l-a scăpat din furtună, din burta peștelui, de răutatea oamenilor din Ninive. Iona s-a întors și el de la răutatea lui.

S-a ridicat și a plecat spre țara în care locuia, unde Dumnezeu a mai vorbit cu el și altădată.

